

Arrest

nr. 129 100 van 10 september 2014
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 11 december 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 november 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juli 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. BOURRY verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 mei 2013 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 26 november 2013 verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding deze aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis, §1 van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006.”

2. Onderzoek van het beroep

Uit de bespreking van onderstaande middelen blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

2.1. In wat als een eerste middel kan worden beschouwd, werpt verzoeker de schending op van artikel 8 EVRM.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Verzoeker is de mening toegedaan dat de bestreden beslissing in strijd is met art. 8 EVRM. Een vreemdelinge verplichten tot terugkeer naar zijn land van herkomst, maakt een inmenging uit in zijn privé- en gezinsleven die overeenkomstig art. 8 E.V.R.M slechts toegelaten is als ze bij de wet is voorzien en een maatregel vormt die in een democratische samenleving nodig is in het belang van de veiligheid van het land, de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. Dit noodzakelijkheids criterium houdt in dat de inmenging gebaseerd moet zijn op een dwingende vitale behoefte en dat ze met name evenredig is aan het wettige doel dat men wil bereiken. Het is dus belangrijk dat de overheid aantoonbaar dat ze een juist evenwicht heeft proberen te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht van de vreemdelinge op de eerbiediging van haar privé- en gezinsleven, wat niet blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft geen contact meer met zijn land van zijn herkomst. Een terugkeer naar zijn land van herkomst, zou een serieuze stap terug zijn. Verzoeker beroept zich op art. 8 EVRM. Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie -en gezinsleven. Al hun dichte vrienden en kennissen bevinden zich immers in België. Indien verzoeker verplicht zou worden naar Armenië terug te keren, zal dit tot gevolg hebben dat hij gescheiden zullen worden van zijn vrienden en kennissen. Een inmenging in het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven dient vooreerst voorzien te worden in de wet, maar tevens dient dit te beantwoorden aan één van de doelstellingen, zoals bepaald in art. 8 E.V.R.M. Tenslotte dient dit noodzakelijk te zijn in een democratische samenleving. Deze voorwaarden zijn niet vervuld, indien de inmenging voortvloeit uit een maatregel van verwijdering van het grondgebied van een vreemdeling, die met zijn land van herkomst een andere band heeft dan zijn nationaliteit en wanneer de verwijdering de eenheid van het gezin in het gedrang kan brengen. (Hof Mensenrechten, 26 maart 1992, Beljoud / Frankrijk, J.dr. leun. 1992, afl. 117,58; T.V.R 1992, afl. 66,314, noot S. Parmentier).”

2.2. Verzoeker kan niet dienstig de schending opwerpen van artikel 8 EVRM aangezien de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt. De Raad ziet niet in waarom de bestreden beslissing die de toepassing vormt van artikel 9 bis, §1 van de Vreemdelingenwet en ertoe strekt te stellen dat niet werd voldaan aan de ontvankelijkheidsvoorwaarde en die geen verwijderingsmaatregel uitmaakt, desalniettemin dient te motiveren in het licht van artikel 8 EVRM. Ten overvloede, verzoekers gezinsleden zijn ook het voorwerp van een negatieve beslissing inzake hun aanvraag om verblijfsmachtiging die ingediend werd op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zodat op dit vlak geen schending dreigt. Waar verzoeker voorhoudt dat al zijn “*dichte vrienden en kennissen*” zich bevinden in België, is dit niet meer dan een bloot betoog. Alleszins vallen sociale relaties die ontwikkeld werden tijdens illegaal verblijf niet onder de beschermings sfeer van artikel 8 EVRM.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3. In wat als een tweede middel kan worden beschouwd, werpt verzoeker de schending op van artikel 3 EVRM en de “beginnelsen van behoorlijk bestuur”.

Verzoeker betoogt als volgt:

“Hoewel geen enkel recht kan ontstaan uit het verstrijken van een redelijke termijn, moet er toch rekening gehouden worden met de mogelijkheid dat de lange duur van de procedure aangaande art. 9 bis Vreemdelingenwet in combinatie met de verblijfsomstandigheden een aantasting kan vormen van het recht op een menswaardig leven (in de zin van art. 3 EVRM). Verweerder voert geen enkele verklaring of verschoning aan voor de vertraging in de behandeling van de aanvraag tot machtiging tot voorlopig verblijf krachtens art. 9 bis Vreemdelingenwet. De houding van verweerder bij de behandeling van de aanvraag van eiser is dus op zijn minst onvoldoende diligent. De aanvraag werd zes maanden geleden ingediend.

Dergelijke lange behandelingsduur getuigt van geen goed bestuur en plaatst de verzoekers in een toestand van onzekerheid.

De verwijdering van een vreemdeling door een contracterende staat kan, in voorkomend geval, een probleem opleveren in het licht van art. 3 E.Y.R.M. wanneer er ernstige en bewezen redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien men hem uitwijst naar het land van bestemming, er een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling. De bescherming die in dit opzicht wordt verzekerd door art. 3 E.Y.R.M. is ruimer dan die welke wordt voorzien door het Internationaal Verdrag van Genève 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. De door art. 3 E.V.R.M. geboden bescherming heeft ook een absoluut karakter en lijdt geen enkele uitzondering. (Rv.St. nr. 97.536, 6 juli 2001 <http://www.raadvst-consetat.be> (6 april 2002); , Rev. dr. étr. 2001,469, noot -.)

Verzoeker wijst erop dat hij ingeval van terugkeer het slachtoffer zullen worden van een onmenselijke of vernederende behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (EVRM). Indien hij teruggewezen zou worden naar Armenië, zal dit een zodanige psychologische ontreddering teweegbrengen bij hem. Een gedwongen terugkeer zal in dit geval overeenstemmen met een behandeling die door art. 3 E.V.R.M. verboden is.”

2.4. Er zijn meerdere beginselen van behoorlijk bestuur en het komt verzoeker toe om nauwkeurig te bepalen welk beginsel hij geschonden acht andere dan het beginsel van de redelijke termijn, quod non. Dit onderdeel van het middel is derhalve onontvankelijk.

2.5. Een behandelingstermijn van zes maanden van verzoekers aanvraag om verblijfsmachtiging kan niet als een kennelijk onredelijke behandelingstermijn bestempeld worden. Verzoekers andersluidende overtuiging doet hieraan geen afbreuk. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn betoog dat de naar zijn mening lange behandelingsduur van zijn aanvraag om verblijfsmachtiging een onmenselijke of vernederende behandeling of straf uitmaakt in de zin van artikel 3 EVRM. Bovendien toont verzoeker niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat de bestreden beslissing, die zijn verblijfstoestand niet wijzigt, eerder had moeten worden genomen. De eventuele vaststelling van een schending van de redelijke termijnvereiste heeft hoe dan ook niet tot gevolg dat er enig recht op verblijf in hoofde van verzoeker zou ontstaan (RvS 18 februari 2008, nr. 179.757). Waar verzoeker een schending van artikel 3 EVRM koppelt aan een uitwijzing naar zijn land van bestemming dient de Raad opnieuw te merken dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel vormt zodat een schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

Het tweede middel is, voor zover onvankelijk, ongegrond.

2.6. In wat als een derde middel kan worden beschouwd, werpt verzoeker de schending op van de materiële en formele motiveringsplicht en de artikelen 9 en 9 bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt na het citeren van de geschonden geachte wetsbepalingen als volgt:

“De bedoeling van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

Verzoeker legt een kopie van zijn paspoort voor.

Voor het overige verwijst verzoeker naar de argumentatie die in de procedure van zijn ouders werd aangehaald :

"Verzoekers haalden de volgende argumenten aan om zich te beroepen op de buitengewone omstandigheden:

Verzoekers wijzen erop dat hun kinderen naar school gaan. De onderbreking van een schooljaar van de kinderen dient te worden beschouwd als een buitengewone omstandigheid.

Zie <http://www.kruispuntmi.be/thema,1verblifsrecht-uitwijzing-reizen/humanitaire-regularisatie-9bis/wat-zijn-de-voorwaarden-voor-een-ontvankelijke-9bis-aanvraag/buitengewone-omstandigheden>

Elke omstandigheid of geheel van omstandigheden die het indienen van de aanvraag in het herkomstland bijzonder moeilijk maakt, kan een buitengewone omstandigheid zijn. Die omstandigheden kunnen te maken hebben met het verblijf in België. Je kan ook omstandigheden in het herkomstland inroepen.

Voorbeelden van omstandigheden in België:

- je kind zou een school- of academiejaar verliezen*
- je zou je werk verliezen*
- je bent opgesloten in de gevangenis*

De oudste kinderen van verzoekers lopen reeds jaren school in België. Conform vaste rechtspraak is het zo dat de onderbreking van een schooljaar dient aanzien te worden als een buitengewone omstandigheid. Door deze rechtspraak niet steeds toe te passen en lukraak te beslissen in dossiers zorgt verwerende partij voor rechtsonzekerheid.

De taak om ervoor te zorgen dat België zijn verplichtingen voortvloeiende uit artikel 3 EVRM nakomt, rust hier dus in eerste instantie op DVZ en deze onmogelijkheid van terugkeer kan een grond vormen om een verblijfsmachtiging aan te vragen op grond van artikel 9 bis Vw.

Verwerende partij heeft dit evenwel niet nagegaan."

2.7. De bestreden beslissing vormt een toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De opgeworpen schending van artikel 9 van de Vreemdelingenwet mist juridische grondslag. Verder kan niet dienstig tegelijkertijd de schending van de formele en materiële motiveringsplicht opgeworpen worden. Ofwel ontbreekt er een motivering ofwel is ze niet deugdelijk. De bestreden beslissing bevat duidelijke feitelijke en juridische overwegingen waarop ze steunt. Een schending van de formele motiveringsplicht blijkt niet. Waar verzoeker zonder meer in zijn verzoekschrift poneert een kopie van zijn paspoort voor te leggen en voor zover dient te worden begrepen dat hij de motivering van de bestreden beslissing om die reden niet deugdelijk acht, dient de Raad op te merken dat uit het administratief dossier niet blijkt dat dit stuk ter ondersteuning van de in punt 1.1. bedoelde aanvraag werd neergelegd. Verwerende partij kan niet verweten worden geen rekening te hebben gehouden met een stuk dat niet neergelegd werd op het ogenblik van het indienen van de aanvraag. Verzoeker kan ten slotte niet dienstig verwijzen naar inhoudelijke argumenten die werden opgenomen in de in punt 1.1. bedoelde aanvraag om verblijfsmachtiging, aangezien ze slechts een antwoord behoeven voor zover voldaan werd aan de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde zoals neergelegd in artikel 9 bis, §1, van de Vreemdelingenwet, quod non.

Het derde middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA